

Arrest

nr. 267 567 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnische Fars en Iraans staatsburger. U huwde op X 1358 (Perzische kalender, stemt overeen met X 1979 volgens de Gregoriaanse kalender) met H. J. (...) te Ahvaz. Samen woonden jullie in Babolsar. U bent geboren moslim maar u was nooit echt gelovig, wel spiritueel. U nam deel aan bepaalde tradities binnen de islam en geloofde wel in God, maar verder deed u er niet veel mee. U had het er als leerkracht bovendien lastig mee om koranlessen te moeten geven. Toen u dit duidelijk maakte, kwam het u op kritiek te staan, waardoor u in 1390 (2011-2012) zelfs werd ontslagen. In Iran had u het erg moeilijk met het feit dat uw kinderen verhuisden naar verschillende landen: uw

twee dochters S. (...) en N. (...) wonen in Australië, uw zoon N'. (...) (O.V. (...)) woont in België als erkend vluchteling - intussen is hij Belg - en uw zoon S'. (...) (O.V. (...)), die op 1 december 2015 in België om internationale bescherming verzocht – hierin werd een weigeringsbeslissing genomen omdat Zwitserland verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek – woont in Zwitserland. U was depressief. Uw man raadde u aan om te gaan zwemmen zodat u zich beter zou voelen. In farvardin 1398 (maart/april 2019) leerde u in het zwembad M. (...) kennen. Het klikte tussen jullie en na twee à drie weken vertelde ze u dat ze christen was. U vertelde haar dat u weinig goede ervaringen had met religie maar dat u er wel voor open stond. U raakte geïnteresseerd en M. (...) stelde u voor om u te laten kennismaken met broeder F. (...), de voorganger van haar huiskerk. U had twee keer een ontmoeting met hem alvorens u op 2 khordad 1398 (23 mei 2019) voor het eerst mee naar de huiskerk ging. U wilde het een kans geven omdat u gevoelsmatig doorhad dat er wel 'iets' moest zijn en u wilde weten of het de waarheid was of niet. Op een gegeven moment zat u thuis op uw balkon en hield u vogelvoer in uw handpalm om te kijken of het vogeltje dat op uw balkon zat u zou vertrouwen. Het vogeltje begon te eten uit uw handpalm en u zag dit als een teken van de Heilige Geest. U voelde vreugde omdat u het vertrouwen won van het vogeltje en dit was voor u het moment waarop u beseftte dat u graag het verlossingsgebed wilde ondergaan. Op 6 mordad 1398 (28 juli 2019) werd het verlossingsgebed voor u voorgelezen en bekeerde u zich tot het christendom. U ging nog enkele maanden naar de huiskerk tot u op 21 december 2019 op reis vertrok naar België. Normaal gezien zou u eerst samen met uw man naar Europa komen om nadien naar Australië te reizen. Uw man diende evenwel nog praktische zaken te regelen i.v.m. jullie woning in Iran en hij had nog enkele medische afspraken gepland in het ziekenhuis. Jullie spraken daarom af dat jullie elkaar terug zouden zien in Australië en wanneer u op het punt zou staan om naar Australië te vertrekken, zou hij voor u een vliegticket van Europa naar Australië boeken. Twee dagen na aankomst in België kwam uw zoon S'. (...) u ophalen om samen naar Zwitserland te gaan. Op 1 januari 2020 vertrok u met de bus van Zwitserland weer naar België. Op 3 januari 2020 stond u effectief op het punt om te vertrekken naar Australië en was u uw spullen aan het inpakken. Uw zoon N'. (...) kwam u echter toen zeggen dat H. (...), uw echtgenoot, had laten weten dat de autoriteiten in jullie woning waren binnengevallen en dat u voorlopig beter kon blijven waar u was. Uw echtgenoot had niet zelf naar u durven te bellen omdat uw oudste dochter ziek werd door malaria en hij u geen slecht nieuws meer wou brengen. Hij wou u sparen omdat u erg stressgevoelig bent, last heeft van oorsuizingen en lijdt aan hersenproblemen. Via uw zoon vernam u dat agenten van de Ettelaat uw huis doorzochten en uw laptop meenamen. Nadien kwamen de autoriteiten nog drie keer langs. Uiteindelijk vertrok uw echtgenoot H. (...) op 28 day 1397 (18 januari 2020) naar Australië. U heeft geen nieuws meer over uw situatie in Iran. U liet uw zoon N'. (...) ondertussen weten dat u graag naar een Belgische kerk wou gaan, waarop hij u een kerk dichtbij huis voorstelde, namelijk de Evangelische kerk 'De Pottenbakker' in Kortrijk. Op 19 januari 2020 ging u voor het eerst naar deze kerk. Op 23 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw verblijf in België gaat u naar de Pottenbakkerskerk en sinds het uitbreken van de coronacrisis volgt u elke woensdag de kerkvieringen via Zoom. U volgde ook drie à vier keren een online Turkse kerkviering op zaterdag samen met uw kamergenoot uit het opvangcentrum. Vervolgens volgt u nog online Bijbelstudie met een Bijbelgroep uit Amerika. Tot slot leest u iedere ochtend in de Bijbel. Bij terugkeer naar Iran vreest u vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort met een Schengenvisum geldig vanaf 21 december 2019 t.e.m. 20 januari 2020; een kopie van drie eerdere Schengenvisums; uw melikaart (nationale kaart); uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenoot; een kopie van drie Schengenvisums van uw echtgenoot; een kopie van de melikaart (nationale kaart) van uw echtgenoot; een kopie van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw echtgenoot; een kopie van de voorkant van de pensioenkaart van uw echtgenoot; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van de eerste pagina van het Australisch paspoort van uw dochter N. J. (...); een kopie van de Australische identiteitskaart van uw dochter S. J. (...); twee Australische beslissingen inzake uw aanvraag voor een toeristenvisum; twee Australische beslissingen inzake de aanvraag van uw echtgenoot voor een toeristenvisum; het elektronisch vliegticket van uw echtgenoot voor een heenvlucht op 18 januari 2020 van Teheran naar Brisbane, Australië; enkele Iraanse medische documenten betreffende uw oorsuizen en een Iraanse MRI-scan van uw hersenen waarin staat dat alles normaal is; een (Belgisch) bewijs dat u op 30 maart 2021 een dokter raadpleegde en dat u medicatie voorgeschreven kreeg; een verklaring van de Evangelische kerk 'De Pottenbakker' in Kortrijk d.d. 3 maart 2021 waaruit blijkt dat u een vaste bezoeker bent van de kerk sinds 19 januari 2020; en een bewijs van uw reis op 1 januari 2020 van Zwitserland naar België met een flibbus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u last heeft van stress en oorsuizen (CGVS I, p. 13) en stelde bij het tweede persoonlijk onderhoud dat u last hebt van hersenproblemen (CGVS II, p. 5-6). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat u tijdens beide gelegenheden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Bovendien legde u geen recente medische attesten neer om uw beweerde hersenproblemen te staven, enkel een medisch attest uit Iran waar u getest werd op oorsuizen en een MRI-scan uit Iran waaruit nergens blijkt dat uw hersenen abnormaal zouden functioneren. U legde ook nog een bewijsje neer dat u in België op 30 maart 2021 een dokter raadpleegde, maar hieruit blijkt nergens waarom u toen de dokter raadpleegde of welke impact eventuele medische problemen op uw mogelijkheden om aan de procedure deel te nemen zouden kunnen hebben. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen, hetgeen u zelf ook bevestigde (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u de rechtstreekse aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming, met name het bezoek van de autoriteiten in uw woning in Iran ten gevolge van uw bekering tot het christendom, niet aannemelijk gemaakt.

Zo had u hierover nauwelijks informatie. U tastte volledig in het duister over de invallen van de autoriteiten die bij u thuis in Iran plaatsvonden. Het enige wat u wist was dat de autoriteiten vier keer langskwamen en tegen uw man zeiden dat u zich samen met uw vriendin had beziggehouden met 'christelijke activiteiten'. Of ze deze activiteiten preciseerden, dat wist u niet. U had ook geen idee wanneer de autoriteiten langskwamen, met hoeveel ze precies waren, hoe ze eruitzagen of welke vragen er aan uw man werden gesteld. U wist evenmin met zekerheid te vertellen of de autoriteiten al dan niet documenten voor u hadden achtergelaten. U wist dat ze bij de eerste inval uw huis doorzochten en uw laptop meenamen, maar wat er de andere keren gebeurde en of er toen een huiszoeking werd verricht, dat wist u niet. U vernam de informatie over de invallen louter via uw zoon, die het op zijn beurt vernam via zijn vader, uw echtgenoot. Zelf stelde u uw echtgenoot hier geen vragen over. Dat uw man een angstig type is en niet zo'n prater is, dat hij u wil sparen omwille van zijn en uw medische problemen – u heeft onder meer last van oorsuizingen waardoor u geen stress mag hebben en uw familieleden sommige zaken niet met u delen – en dat u ervan uitging dat uw man niet op uw vragen hierover zou willen antwoorden, kan bezwaarlijk als afdoend argument voor uw gebrekkige informatie beschouwd worden. Uw man was immers wel in staat om uw zoon te contacteren betreffende de problemen en uit uw verklaringen blijkt dat u uw echtgenoot nog spreekt, waardoor u zelf vragen had kunnen stellen – u erkende immers dat u had kunnen aandringen om meer informatie te verkrijgen –, hetgeen u evenwel niet heeft gedaan (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 3-7). U wist evenzeer niets over het lot van uw vriendin M. (...) of de leden van de huiskerk. U vermoedde dat M. (...) gearresteerd werd, maar dit was louter uw eigen interpretatie. Ook had u geen idee of de medehuiskerkgenoten in de problemen kwamen of gearresteerd werden. Naar zowel M. (...), als naar de huiskerkleden durfde u zich niet te informeren uit angst hun situatie te verergeren. U beweerde weliswaar ook nog niet te weten hoe u zich naar die zaken kon informeren en ondernam dan ook geen enkele poging. U, die het nieuws via internet opvolgt, informeerde zich niet via sociale media, noch via internet of de (Iraanse) pers, noch via organisaties die zich bezighouden met vervolging van christenen (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 3-4, p. 8 en p. 17). Dat u er zelfs niet eens aan dacht te informeren naar M.'s (...) lot en het lot van de huiskerk noch via sociale media noch via andere informatiebronnen op het internet, zoals de (Iraanse) pers of via christelijke organisaties die de vervolging van christenen in Iran opvolgen, is, gelet op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, niet overtuigend, temeer daar u beweerde dat u zich zorgen maakte over M. (...) en u bidt voor uw vrienden van de kerkgroep (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat er in de media geen informatie over christenen te vinden is (CGVS, p. 4), op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van enige concrete informatie over de huiszoekingen bij u thuis, over M.'s (...) wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van uw huiskerkgenoten en het feit dat u zelfs geen poging heeft ondernomen

om hierover informatie te vergaren ondermijnen danig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, wordt bijkomend bevestigd door incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Iraanse autoriteiten informatie over u hadden gevraagd aan uw echtgenoot tijdens de huiszoeking (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal wist u niet of er vragen aan uw echtgenoot werden gesteld. Uw man had er immers niets over gezegd en het enige wat ze zeiden was dat ze op zoek naar u waren (CGVS I, p. 13). Bij uw tweede onderhoud zei u dan weer dat uw echtgenoot toch werd ondervraagd en kon u zelfs een voorbeeld van een vraag geven (CGVS II, p. 7). Ten slotte verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw man had gezegd dat uw vriendin M. (...) gearresteerd werd, maar dat u niet wist hoe hij dit was te weten gekomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5) terwijl u tijdens uw eerste onderhoud zei dat uw man niet letterlijk zei dat M. (...) gearresteerd werd: dit was uw eigen interpretatie (CGVS I, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u enkel dat uw man had gezegd te denken dat uw vriendin was gearresteerd en dat u dit ook zo op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezegd. Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter niet als afdoende uitleg worden weerhouden, temeer daar u, zoals reeds aangestipt, geen enkele informatie had over het wedervaren van M. (...). Gewezen op het feit dat uw verklaringen u werden voorgelezen en gevraagd waarom u dan niet had aangegeven dat de geschreven versie van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet klopte, stelde u dat u hiervoor geen verklaring had en niet wist wat u erover moest zeggen (CGVS I, p. 20).

Tot slot wordt de ongeloofwaardigheid van uw relaas bekrachtigd door het feit dat u geen enkele informatie had over eventuele juridische procedures tegen u ten gevolge van uw beweerde bekering en doordat u zich hiernaar ook op geen enkele manier heeft geïnformeerd (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 3 en p. 8). Een dergelijk gebrek aan informatie betreffende de kern van uw asielrelaas doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran uw beweerde bekering te weten gekomen zijn en naar aanleiding hiervan meermaals bij uw echtgenoot zijn langsgekomen.

Aangezien er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de invallen in uw woning in Iran, komt tevens de geloofwaardigheid van de aanleiding van de door u aangehaalde invallen, met name uw beweerde bekering, zelf ook op de helling te staan.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel contact onderhoudt met de leden van de huiskerk waarin u bekeerd zou zijn. U heeft immers vanuit België geen enkel nieuws van M. (...), pastoor F. (...) en uw andere huiskerkgenoten. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u M. (...) als een engel van God beschouwde die u [van het christendom] kon overtuigen (CGVS II, p. 10), dat het dankzij uw gesprekken met haar was dat u tot rust kwam (CGVS II, p. 9) en dat zij u de weg naar de huiskerk wees. Nochtans was het F. (...) die voor u in de huiskerk het verlossingsgebed opzegde en beschouwt u dit moment als het startpunt van uw bekering en het moment waarop uw geloof compleet werd (CGVS I, p. 3-4 en p. 10). Nochtans onderhoudt u vanuit België contacten met verschillende kerken, onder meer in Turkije en Amerika (CGVS II, p. 21-22). Dat u in deze context waarin u in staat bent om met kerken buiten België in contact te staan zonder overtuigende rechtvaardiging geen enkel contact onderhoudt met de personen van de huiskerk, en meer bepaald met M. (...) en F. (...), die nochtans essentieel waren in uw bekeringsproces, ondergraaft in heel ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze personen een cruciale rol in uw bekeringsproces zouden gespeeld hebben, hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw bekeringsproces in Iran geenszins ten goede komt.

Dat u M.'s (...) rol in uw bekeringsproces niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit uw gebrekkige informatie over haar profiel als bekeerde christen. U wist immers zeer weinig te vertellen over M.'s (...) bekering. Zo bleef u vaag over het moment dat M. (...) zich bekeerde tot het christendom. Bij uw eerste onderhoud wist u niet wanneer zij zich exact bekeerde. U had het immers niet verder bevraagd. U wist enkel dat ze al iets meer dan een jaar naar uw huiskerk ging en dat vrienden die u niet kende en die uw huiskerk niet frequenteerden anderhalf jaar of twee jaar voor uw ontmoeting met haar hadden aangeraden om tot Christus te bidden; verder wist u niets over de manier waarop ze in contact was gekomen met het christendom, want u stelde hierover geen vragen (CGVS I, p. 18-20). Nochtans kwam de persoon (of de personen) die haar de weg naar het christendom had(den) getoond in jullie gesprekken ter sprake (CGVS II, p. 10). Dat u over haar bekeringsproces niet meer informatie had, hoewel dit proces een gespreksonderwerp zou geweest zijn, komt eigenaardig over. Verder wist u weliswaar dat M. (...) zich bekeerde tot de evangelische stroming, maar waarom wist u niet. U stelde hierover evenmin vragen (CGVS I, p. 19). Dat u dat niet gepast vond om vragen te stellen en het bij jullie Iraniërs niet zo vanzelfsprekend is om naar elkaars privéleven te vragen (CGVS I, p. 19), mist overtuigingskracht. M. (...) was immers wel in staat om open te vertellen over de drugproblemen van

haar zoon (CGVS I, p. 18) en u stelde dat zij u vertrouwde (CGVS II, p. 15). Dat zij in vertrouwen deze erg persoonlijke informatie met u deelde maar u niet kon vragen hoe zij precies in contact kwam met het christendom, overtuigt niet. Overigens had u geen idee waarom M. (...) tegen u begon te prediken in het zwembad (CGVS I, p. 17).

Daarnaast had u amper informatie over broeder F. (...), leider van de huiskerk. U kende F. (...) niet met zijn achternaam, u wist niet of F. (...) zelf een bekeerde christen was, hoe lang hij al christen was en waarom hij degene was die de huiskerk leidde (CGVS II, p. 14). Ook deze bevinding zet de geloofwaardigheid van zijn beweerde rol in uw bekeringsproces ernstig op de helling. U moest eveneens toegeven dat u ook geen informatie had over de andere huiskerkleden: u stelde hen geen vragen omdat er geen tijd voor was (CGVS II, p. 18), wat opnieuw uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Aangezien u M.'s (...) en F.'s (...) rol in uw bekeringsproces niet aannemelijk heeft gemaakt en aangezien zij ervoor gezorgd hebben dat u naar een huiskerk kon gaan, heeft u evenmin aangetoond in Iran een huiskerk te hebben gefrequentieerd.

Dat aan uw bekeringsproces in Iran geen geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over uw kennismaking met het christendom. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u op 6/5/1998 via M. (...) het protestantisme hebt leren kennen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaatgeneraal zei u evenwel dat 6/5/1998 de datum was waarop het verlossingsgebed u werd voorgelezen; u leerde het christendom al enkele maanden eerder, in ongeveer farvardin (eerste maand) 1398, kennen. Bij het begin van het eerste onderhoud zei u weliswaar te denken dat er in de door u ingevulde CGVS-vragenlijst verkeerdelijk stond dat M. (...) voor u het verlossingsgebed had gedaan op die dag, maar dit klopt niet (CGVS I, p. 3 en p. 17). Uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop u met het christendom kennis maakte tasten opnieuw de geloofwaardigheid van uw bekeringsproces aan.

De ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran wordt voorts bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over uw introductie in de huiskerk. Bij uw eerste onderhoud beweerde u dat u alvorens u effectief toegelaten werd tot de huiskerk twee gesprekken had met pastoor F. (...) tijdens dewelke hij u uitlegde wat de huiskerk precies inhoudt (CGVS I, p. 10), hetgeen uiteraard impliceert dat één van de onderwerpen van deze gesprekken van christelijke aard was. Bij uw tweede onderhoud zei u echter dat jullie tijdens de twee gesprekken voor uw huiskerkbezoek níét over het christendom hebben gesproken: F. (...) wilde u toen gewoon zien en leren kennen (CGVS II, p. 15). Overigens is het, in verband met uw bij uw tweede onderhoud gewijzigde verklaringen over de inhoud van deze gesprekken, sowieso vreemd dat, ofschoon deze gesprekken uit veiligheidsoverwegingen werden georganiseerd, tweemaal met hem niet over het christendom zou gesproken hebben. Dat hij u wilde leren kennen, maar u geen vragen werden gesteld over uw motivatie om christen te worden, is bijzonder vreemd aangezien F. (...) op deze manier moeilijk kon nagaan of u wel met de juiste intenties naar de huiskerk wilde komen.

Tot slot is het opmerkelijk dat wanneer u werd gevraagd hoe u het eerste bezoek aan de huiskerk ervaarde, u antwoordde dat het u geen bepaald gevoel gaf en het als 'normaal' beschreef (CGVS II, p. 15). Dat u bij de beschrijving van uw eerste kerkbezoek niet verder kwam dan dat het u geen bepaald gevoel gaf en dat u het als 'normaal' beschouwde, komt bevreemdend over, aangezien u daarvoor nog nooit naar een huiskerk was geweest en aangezien huiskerkbezoek in Iran, waar er een uitdrukkelijke verbod op apostasie geldt en hierop strenge straffen staan, toch in alle redelijkheid niet als 'normaal' kan worden beschouwd.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde bekering in Iran, uw beweerde huiskerkgang en uw beweerde problemen hierdoor geen enkel geloof kan gehecht worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België meteen na uw aankomst en zelfs voor uw asielverzoek naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoon –, dan nog wijzen bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België.

Ofschoon u sinds 21 december 2019 (CGVS I, p. 4) in Europa verblijft alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen, en ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaatgeneraal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, blijkt u nog niet gedoopt te zijn. Ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud had u evenmin concrete plannen in die richting. Nochtans zei u klaar te zijn voor uw doopsel. U verklaarde in dit verband niet te weten waarom u nog niet was gedoopt en stelde dat God het ogenblik van uw doopsel wel zou bepalen (CGVS II, p. 18). Uw verklaring niet te weten waarom u nog niet was gedoopt kan, gelet op het reeds geciteerde

belang van het doopsel in het christendom, bezwaarlijk van een diepgaande en oprechte interesse voor het christendom getuigen. Er kan immers van een oprechte bekeerling verwacht worden dat hij of zij actief stappen onderneemt om informatie in te winnen over het doopsel, zeker als hij of zij beweert zich er klaar voor te achten.

Ook het feit dat u nog niets bent tegengekomen dat u minder aanspreekt in het christendom (CGVS II, p. 19), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar u intussen ongeveer anderhalf jaar naar de kerk gaat. Overigens verklaarde u slechte ervaringen met de islam gehad te hebben en zijn er toch een aantal parallellen tussen het christendom en de islam.

Opmerkelijk is ook dat u er niet in slaagde om duidelijk te maken wat van u persoonlijk een protestantse christen maakt. Hoewel u gevraagd werd om dit uit te leggen, kwam u niet verder dan enkele algemeenheden, zoals uw verklaring dat de weg van Jezus via het protestantisme gaat en dat protestanten zeggen dat je rechtstreeks tot Jezus kan bidden (CGVS II, p. 23). Dat u uw persoonlijke ervaring als protestantse niet kon duiden, werpt opnieuw een smet op uw bewering een oprecht bekeerde christen te zijn.

Tot slot komt het enigszins bevreemdend over dat, ofschoon u, zoals aangehaald zeker kennis heeft over het christendom, u, die heel veel de Bijbel zou lezen – u las de dag van uw tweede onderhoud nog in het evangelie van Matheus – (CGVS II, p. 23), niet kon zeggen of Jezus ooit in Egypte was geweest (CGVS II, p. 24). Nochtans vertelt Matheus over de vlucht van Jezus naar Egypte samen met zijn ouders om te vermijden dat hij door Herodes gedood zou worden.

Gelet op het bovenstaande heeft u niet aangetoond dat u een oprechte bekeerde christen zou zijn. U heeft bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Dat u naar de Pottenbakkerskerk gaat, zoals uit de door u neergelegde korte verklaring blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van u uw kerkgang een verklaring neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw kerkgang dient immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw huwelijk, uw verschillende visa voor Europa en Australië en uw reisroute wordt niet getwijfeld. De medische documenten uit zowel Iran als België wijzigen eveneens niets aan de vaststelling dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk bekeerd te zijn. De identiteit en nationaliteit van uw echtgenoot en twee dochters staan evenmin ter discussie, net zomin als de visa die uw echtgenoot ontving en zijn reis naar Australië in 2020.

Dat uw zoon, die intussen Belg is geworden, eerder de vluchtelingenstatus heeft verworven, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Elk asielerzoek wordt immers op individuele merites beoordeeld en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van zijn asielmotieven in de problemen bent gekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële

motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en tevens laatste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij terugkeer naar Iran de doodstraf vreest wegens haar bekering tot het christendom (administratief dossier, stuk 4, map 'bijkomende informatie', notities CGVS d.d. 16/03/2021, p. 20). Zij zou in Iran in contact zijn gekomen met het christendom en zou zich op 6 *mordad* 1398 (28 juli 2019) hebben bekeerd tot het christendom (notities CGVS d.d. 16/03/2021, p. 10). Verzoekende partij woonde in Iran regelmatig een huiskerk bij en dit tot zij op 21 december 2019 op reis vertrok naar België (notities CGVS d.d. 16/03/2021, p. 11). Op 3 januari 2020 kwam verzoekende partij via haar zoon N'. te weten dat de autoriteiten hun woning waren binnengevallen en dat agenten van de Ettelaat haar huis doorzochten en haar laptop meenamen. Nadien kwamen de autoriteiten nog drie keer langs (notities CGVS d.d. 16/03/2021, p. 11-13). Op 23 januari 2020 diende verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

2.2.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en haar bewering dat de Iraanse autoriteiten na haar vertrek uit Iran haar bekering te weten gekomen zijn en naar aanleiding hiervan meermaals bij haar echtgenoot zijn langsgesproken. Meer bepaald wordt er dienaangaande op gewezen dat (A) verzoekende partij de rechtstreekse aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming, met name het bezoek van de autoriteiten in haar woning in Iran ten gevolge van haar bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt, en dit

omdat (i) zij hierover nauwelijks informatie had, zowel wat betreft de invallen bij haar thuis als wat betreft het lot van haar vriendin M. of de leden van de huiskerk, en zij zelfs geen poging heeft ondernomen om hierover informatie te vergaren, (ii) zij incoherente verklaringen aflegt zowel inzake de huiszoeking als over het lot van haar vriendin M., en (iii) zij geen enkele informatie had over eventuele juridische procedures tegen haar ten gevolge van haar beweerde bekering en zij hiernaar ook op geen enkele manier heeft geïnformeerd; en (B) ook aan haar beweerde bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien, naast het feit dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de invallen in haar woning in Iran reeds de geloofwaardigheid van de aanleiding van de door verzoekende partij aangehaalde invallen, met name haar beweerde bekering, ondergraaft, (i) verzoekende partij geen enkel contact onderhoudt met de leden van de huiskerk waarin zij bekeerd zou zijn, (ii) zij zeer weinig wist te vertellen over M.'s bekering en zij ook amper informatie had over broeder F., (iii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar kennismaking met het christendom, (iv) zij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar introductie in de huiskerk en (v) zij ten slotte bevreemdende verklaringen aflegt over hoe zij haar eerste bezoek aan de huiskerk ervoer.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat uit de door haar bijgebrachte medische stukken duidelijk blijkt dat zij zorgbehoevend is en met mentale problemen kampt, bemerkt de Raad vooreerst dat uit de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij geen bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekende partij werd aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Verwerende partij overweegt dienaangaande meer bepaald het volgende: *“U verklaarde weliswaar tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u last heeft van stress en oorsuizen (CGVS I, p. 13) en stelde bij het tweede persoonlijk onderhoud dat u last hebt van hersenproblemen (CGVS II, p. 5-6). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat u tijdens beide gelegenheden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Bovendien legde u geen recente medische attesten neer om uw beweerde hersenproblemen te staven, enkel een medisch attest uit Iran waar u getest werd op oorsuizen en een MRI-scan uit Iran waaruit nergens blijkt dat uw hersenen abnormaal zouden functioneren. U legde ook nog een bewijsje neer dat u in België op 30 maart 2021 een dokter raadpleegde, maar hieruit blijkt nergens waarom u toen de dokter raadpleegde of welke impact eventuele medische problemen op uw mogelijkheden om aan de procedure deel te nemen zouden kunnen hebben. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen, hetgeen u zelf ook bevestigde (vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*. Door louter opnieuw te verwijzen naar de door haar bijgebrachte medische stukken en haar mentale problemen, wordt hieraan geen enkele afbreuk gedaan. De Raad benadrukt dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte medische stukken (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 18-20) niet kan worden afgeleid dat zij omwille van medische/psychologische problemen niet in staat zou zijn een gehoor af te leggen en daar op adequate wijze haar asielrelaas naar voren te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar de door haar bijgebrachte medische stukken en de door haar aangehaalde medische problemen om een ander licht te werpen op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij nauwelijks informatie heeft over de invallen van de autoriteiten bij haar thuis, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het herhalen van de uitleg die zij reeds gaf op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift op dat zij zelf niet in Iran was ten tijde van de inval, dat zij dan ook slechts de informatie kan geven die aan haar werd gegeven, dat haar familie niet alles aan haar vertelt omdat ze ziek is en dat zij de belangrijkste zaken wel wist. De Raad wijst er evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds de pertinente opmerking wordt gemaakt dat zij ook zelf vragen had kunnen stellen en dat verzoekende partij zelf erkende dat zij had kunnen aandringen om meer informatie te verkrijgen, hetgeen zij echter niet heeft gedaan. Haar uitleg vormt dan ook geen afdoende verklaring voor haar gebrekkige kennis over deze invallen. Verder kan verzoekende partij geenszins worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat zij de belangrijkste zaken wel wist. Immers wijst de Raad dienaangaande op de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij enkel wist dat de autoriteiten vier keer langskwamen en tegen haar man zeiden dat zij zich samen met haar vriendin had beziggehouden met ‘christelijke activiteiten’ en dat ze bij de eerste inval haar laptop meenamen, maar dat zij echter niet wist of de autoriteiten deze activiteiten preciseerden, wanneer de autoriteiten langskwamen, met

hoeveel ze precies waren, hoe ze eruitzagen, welke vragen er aan haar man werden gesteld, of de autoriteiten al dan niet documenten voor haar hadden achtergelaten, en of er tijdens de andere invallen ook een huiszoeking werd verricht. Dat verzoekende partij niet op de hoogte is van deze elementen en zich hiernaar niet heeft geïnformeerd, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Immers zou deze informatie haar toelaten een gedegen inschatting te maken van de ernst van de situatie en van hetgeen de Iraanse autoriteiten precies tegen haar hebben.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, werpt verzoekende partij nog op dat zij nooit bijgestaan werd door een raadsman en ook nooit de kans heeft gekregen om haar gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken na te lezen en te controleren op eventuele fouten. De Raad wijst er evenwel op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 7, map 'DVZ', vragenlijst CGVS, 'Voorafgaand advies'). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen. Voorts toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat zij nooit de kans heeft gekregen om haar gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken na te lezen en te controleren op eventuele fouten, merkt de Raad op dat haar verklaringen haar werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Farsi en dat zij er in de gelegenheid werd gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren. Daarnaast duidt de Raad er nog op dat verzoekende partij tevens overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een afschrift van de ingevulde vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken kon aanvragen. Nergens blijkt evenwel uit dat dergelijke aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gericht. Dat zij haar verklaringen niet kon nalezen en controleren op eventuele fouten, is dan ook te wijten aan haar eigen nalaten desbetreffend.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige niet verder komt dan het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij dan ook bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en haar bewering dat de Iraanse autoriteiten na haar vertrek uit Iran haar bekering te weten gekomen zijn en naar aanleiding hiervan meermaals bij haar echtgenoot zijn langsgekomen.

2.2.6. De Raad duidt er verder op dat de vaststelling dat aan de bekering van verzoekende partij in Iran en haar geloofsactiviteiten aldaar geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van de beweerde (voortgezette) geloofsactiviteiten van verzoekende partij na aankomst in België. Aangezien haar bekering en geloofsactiviteiten in Iran niet geloofwaardig zijn, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat verzoekende partij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Tevens dient erop te worden gewezen dat verwerende partij in de bestreden beslissing nog verschillende vaststellingen doet die bijkomend wijzen op een onoprechte bekering in België. Meer bepaald overweegt verwerende partij desbetreffend met recht het volgende: *"Ofschoon u sinds 21 december 2019 (CGVS I, p. 4) in Europa verblijft alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen, en ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, blijkt u nog niet gedoopt te zijn. Ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud had u evenmin concrete plannen in die richting. Nochtans zei u klaar te zijn voor uw doopsel. U verklaarde in dit verband niet te weten waarom u nog niet was gedoopt en stelde dat God het ogenblik van uw doopsel wel zou bepalen (CGVS II, p. 18). Uw verklaring niet te weten waarom u nog niet was gedoopt kan, gelet op het reeds geciteerde belang van het doopsel in het christendom, bezwaarlijk van een diepgaande en oprechte interesse voor het christendom getuigen. Er*

kan immers van een oprechte bekeerling verwacht worden dat hij of zij actief stappen onderneemt om informatie in te winnen over het doopsel, zeker als hij of zij beweert zich er klaar voor te achten.

Ook het feit dat u nog niets bent tegengekomen dat u minder aanspreekt in het christendom (CGVS II, p. 19), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar u intussen ongeveer anderhalf jaar naar de kerk gaat. Overigens verklaarde u slechte ervaringen met de islam gehad te hebben en zijn er toch een aantal parallellen tussen het christendom en de islam.

Opmerkelijk is ook dat u er niet in slaagde om duidelijk te maken wat van u persoonlijk een protestantse christen maakt. Hoewel u gevraagd werd om dit uit te leggen, kwam u niet verder dan enkele algemeenheden, zoals uw verklaring dat de weg van Jezus via het protestantisme gaat en dat protestanten zeggen dat je rechtstreeks tot Jezus kan bidden (CGVS II, p. 23). Dat u uw persoonlijke ervaring als protestantse niet kon duiden, werpt opnieuw een smet op uw bewering een oprecht bekeerde christen te zijn.

Tot slot komt het enigszins bevreemdend over dat, ofschoon u, zoals aangehaald zeker kennis heeft over het christendom, u, die heel veel de Bijbel zou lezen – u las de dag van uw tweede onderhoud nog in het evangelie van Matheus – (CGVS II, p. 23), niet kon zeggen of Jezus ooit in Egypte was geweest (CGVS II, p. 24). Nochtans vertelt Matheus over de vlucht van Jezus naar Egypte samen met zijn ouders om te vermijden dat hij door Herodes gedood zou worden.”.

Verder meent de Raad dat door verwerende partij tevens terecht wordt gemotiveerd dat het gegeven dat verzoekende partij kennis heeft over het christendom op zich de oprechtheid van haar bekering niet aantoon, aangezien kennis via studie vergaard kan worden, en dat ook haar kerkgang in België op zich niet aantoon dat er sprake is van een oprechte bekering.

Aangezien in hoofde verzoekende partij geenszins sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, kan door de Raad niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

Wat betreft haar geloofsactiviteiten in België, duidt de Raad er ten slotte nog op dat, zoals ook verwerende partij opmerkt in de bestreden beslissing, uit de “COI Focus” betreffende “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Volgens deze informatie zijn het personen die al een verhoogd risico profiel hadden – hetgeen verzoekende partij echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk heeft gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

2.2.7. Omtrent de verwijzing van verzoekende partij naar het “Algemeen Ambtsbericht Iran” d.d. 24 december 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar het rapport “Iran COI Compilation” d.d. september 2013 van ACCORD en een nieuwsbericht d.d. 1 mei 2013, wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in Iran voor bekeerlingen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke. Immers blijkt uit het voorgaande dat zij haar bekering tot het christendom in Iran, haar beweerde problemen omwille hiervan en derhalve haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa niet aannemelijk maakt en dat zij dan ook niet aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

Daar waar verzoekende partij in haar betoog gewag maakt van een weblink naar een pdf-file op de site www.nyidanmark.dk, merkt de Raad op dat deze weblink niet werkt en dat hiermee dan ook geen rekening gehouden kan worden.

2.2.8. Wat betreft voorts het betoog van verzoekende partij, verwijzend naar voormeld ambtsbericht inzake Iran van 24 december 2013, dat activiteiten van de diaspora in de gaten worden gehouden door het Iraanse regime en dat zij bij terugkeer naar Iran zal worden aangehouden op de luchthaven en

ondervraagd zal worden over haar jarenlange afwezigheid, verwijst de Raad opnieuw naar de recentere “COI Focus” betreffende “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2), waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen zijn die al een verhoogd risico profiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De Raad herhaalt dat verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, echter niet aannemelijk maakt dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar verblijf in het buitenland – zij verliet Iran ongeveer twee jaar geleden, in december 2019 – om aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat verschillende familieleden bekeerd zijn tot het christendom en omwille van deze bekering erkend zijn als vluchteling, en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een brief van ‘shoalhaven Baptist Church’ over haar dochter S. (bijlage 3) en doopattesten op naam van haar zonen S’. J. en N’. J. en haar zus A. M. S. (bijlagen 4-6) voegt, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De Raad benadrukt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij haar bekering tot het christendom niet aannemelijk maakt. Evenmin brengt verzoekende partij gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van de bekering van deze familieleden en/of hun vluchtelingenstatus. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de bekering van haar familieleden en/of hun vluchtelingenstatus teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Daar waar verzoekende partij inzake de subsidiaire beschermingsstatus nog verwijst naar de “sliding scale”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, nr. C-465/07), stellende dat er in haar hoofde persoonlijke

omstandigheden bestaan die de toepassing van de “*sliding scale*” rechtvaardigen, meer bepaald haar profiel, benadrukt de Raad evenwel deze “*sliding scale*” betrekking heeft op persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenwel blijkt uit niets dat er actueel in Iran sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 maart 2021 en 14 april 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT